

În bătaia peniței

Anul III, Nr. 4 (13) / 2018 (OCTOMBRIE-NOIEMBRIE-DECEMBRIE)

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.
-apare trimestrial-

Nr. 1 (14) / 2019 va apărea în luna martie

Antologia cu selecții din revistele apărute în 2018
va apărea în ianuarie fiind în curs de editare.

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Andrușa R. VĂTUIU

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU
Romeo Ioan ROȘIIANU
Mariana STRUNGĂ
Simion TODORESCU

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Petru ANDRAȘ
Valentin BUSUIOC
Alexa Gavril BÂLE
Ana CAIA,
Antuza Valentina DÂRLEA
Florina DOICAN
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Gabriela Dagmar PREDA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
penitei” aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

În bătaia peniței

Ninge cu slove de copii în bătaia peniței

În bătaia peniței

Ninge cu slove de copii în bătaia peniței

Ariana Maria Grad

Cea mai mare dorință

„de a merge de 1 Decembrie la Alba Iulia să sărbătorească Centenarul“

Cred că cea mai mare dorință a unui om e să fie fericit, sănătos și alături de familia sa. Dar un om poate avea și dorințe pe care noi, cei din jur, nu le putem înțelege. Cu toții avem câte o dorință ciudată, în opinia altora, dar în opinia noastră e o dorință cât se poate de normală. Deoarece fiecare gândește diferit vă voi prezenta o mică povestire

despre dorință.

Ilinca, Matei, Ștefan și Alexandra erau colegi de clasă. Ei locuiau și pe aceeași stradă. Acest lucru a contribuit la prietenia lor, deoarece se întâlneau foarte des pe afară. Ei aveau foarte multe în comun, dar pasiuni diferite. Lui Matei îi plăcea să înoate, să deseneze și să se joace cu prietenii săi pe ulițele satului. Lui Ștefan îi plăcea să se joace cu Lego, să-i amuze pe cei din jurul său și să se uite la televizor. Alexandrei îi plăcea să învețe limbi străine și să împlătească coronițe de flori. Ilincăi îi plăcea să citească, să scrie povești și să studieze, iar din această cauză toți o considerau o ciudată. Ea nu petrecea prea mult timp pe afară, grăbită mereu să studieze și nu era prea sociabilă.

Fiecare avea o dorință. Matei dorea să primească un telefon, Ștefan să stea toată ziua afară, Alexandra să participe la un concurs de dans, iar Ilinca nu își dorea astfel de lucruri copilărești.

Într-o zi, în apropierea sărbătorilor de iarnă, toți copiii au fost întrebați la școală de doamna dirigintă care e dorința lor cea mai mare. Toți au spus ce își doresc. Într-un final a vorbit și Ilinca. Dorința ei cea mai mare era de a merge de 1 Decembrie la Alba Iulia să sărbătorească Centenarul, fiindcă își iubește țara, istoria țării e pasiunea ei. Mai mult decât atât și-ar dori să facă o călătorie în trecut spre a afla totul despre Marea Unire.

Ariana Maria Grad

Cel mai bun artist

De obicei, toamna, răceala din aer, ne face să ne grăbim spre locul de muncă sau spre școală, dar ar trebui să ne abatem de la drum, să luăm o pauză scurtă de timp, să tragem aerul toamnei în piept și să admirăm peisajul. Explozia de culori din natură; culorile toamnei sunt grandioase.

Și să ne concentrăm asupra împrejurului nostru, unde, dacă ne aruncăm privirea vom observa magica pictură a cadrului natural.

Uitându-ne la peisaj simțim vântul care adie ușor printre crengile copacilor acum săraci.

În bătaia vântului, frunzele conduse de el, se așază pe pământul rece și umed pentru a țese un covor pictat în culorile toamnei.

O frunză s-a lăsat dusă de vânt către mine. Eu am cules-o de pe aripile vântului și am aruncat o privire la culorile ei. Am rămas surprinsă văzând că ea nu are o singură culoare, ci mai multe culori combinate.

Natura este cel mai bun artist, deoarece la fiecare anotimp ea ne surprinde cu operele ei de artă.

În bătaia penitei

Ariana Maria Grad

Cascade de fruze

Astăzi, de dimineață, m-am plimbat pe stradă. De pe crengile copacilor cădeau cascade de frunze, însă din toate acele cascade doar una mi-a atras atenția. Era desenată în foarte multe culori. Mi-a plăcut mult acea frunză, acel strop rătăcit dintr-o cascadă arămie.

Lângă copacul dezgolit am încercat să desenez pentru ora de educație plastică o cascadă de fruze arămii din care s-a desprins o prințesă, frunza ce mi-a încântat privirea. Nu am reușit să desenez, fiindcă paleta de culori era prea sofisticată.

Câteva ore mai târziu, la ora de desen, doamna profesoară ne-a spus să punem temele pe masă. Eu am pus-o pe a mea și lângă, ultima încercare, am lipit modelul. Doamna profesoară m-a întrebat de ce am lipit frunza, iar eu i-am răspuns că am lipit-o pentru a arăta că noi, artiștii, oricât încercăm, nu putem să fim mai desăvârșiți ca natura ce a prins în poala ei de această dată, cascade de frunze.

Ariana Maria Grad

Prin pădure

Într-o zi am plecat cu niște prieteni la munte. Acolo erau foarte mulți oameni veniți pentru a se relaxa. Eu am plecat să mă plimb prin pădurea întunecoasă și răcoroasă. Admiram priveliștea când deodată am zărit o fată cu părul negru și lung, cam scundă și slăbuță.

Studiind-o cu atenție îmi părea că seamănă cu Lizuca, fosta mea colegă de clasă, o fată liniștită, prietenoasă și înțelegătoare. Da, ea era. Acum m-a observat și Lizuca pe mine.

- Lizuca, bună, vino aici! spun entuziasmată.

Lizuca, cu obraji ei roșii și zâmbetul frumos a venit către mine.

- Bună! Ce mai faci?

- Am venit să mă relaxez în mijlocul naturii. Tu?

- Eu vin des pe aici, căci e foarte frumos.

După mult timp în care am vorbit despre tot ce s-a întâmplat de când a plecat din școala noastră, Lizuca mi-a oferit o carte scrisă de ea, pe care am răsfoit-o plină de entuziasm.

Am fost surprinsă ce compuneri expresive a scris Lizuca despre pădure.

Mihai Anca

Bucuria copiilor

Ca în fiecare iarnă, în noaptea de 23 pe 24 decembrie, noi, toți copiii, ne strângem pe ulița satului, ca să aprindem focul.

Peste 12 ore plecăm în tot satul strigând „Pițărăi“, „Dă-mi și mie un pițărău, să mă duc cu Dumnezeu.“ Pițărăii sunt niște pâini micuțe, dar și mere, nuci, cârnaț, portocale etc.

După ce ajung toți copiii acasă oboșiți încep să-și dea jos bățacuiul pentru a scoate lucrurile primite: pițărăi, bani,

portocale, napolitane, bomboane etc.

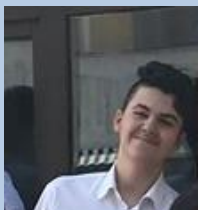
Nu avem timp nici să ne odinim puțin, că ne și adunăm cu toții pentru a ne pregăti de colindă.

Cum se lasă seara pornim în colindă pe la casele oamenilor. Vestim Nașterea Domnului.

Într-un târziu, în noapte, ne adunăm la casa celui mai mare dintre noi și împărțim darurile primite la colindat.

Aceste obiceiuri bucură sufletele copiilor.

În bătaia peniței

Robert Ciucă

Împodobirea bradului

Împodobirea bradului e unul din cele mai cunoscute obiceiuri de Crăciun. Bradul de Crăciun reprezintă iubirea în familie.

În familia mea bradul este împodobit de mama, dar toți o ajutam. În timp ce împodobim bradul cântăm colinde ce amintesc de Nașterea Domnului Iisus Hristos în Bethleem.

Într-un an, după ce bradul a fost împodobit, iar eu am rămas singur acasă, am uitat deschisă ușa camerei în care se afla credinciosul arbor ce vestea Crăciunul și pisica, atrasă de globuri sau de instalație s-a năpustit asupra lui. A răsturnat globuri, saloane, un adevărat dezastru, iar eu nu o puteam îndupleca să plece. A plecat când a venit și mama acasă.

Bradul și-a pierdut din strălucire, însă Spiritul Crăciunului era prezent. Am zâmbit și refăcut totul.

Melisa Montoi

Totul e magnific când nu observi balta în care te scalzi

Într-o zi un câine și un cățel stăteau împreună pe una din cele mai frumoase plaje exclusiviste din Grecia, pe plaja Baloș din Creta.

Cățelul a început să strige că vrea un suc de papaya cu mentă și portocale adus într-o nucă de cocos. În următoarea secundă un porc a venit și i-a adus mult doritul suc. Câinele a spus și el că ar vrea un suc aromat de rodie, de

mentă, litchii, adus într-un ananas. Porcul s-a întors imediat cu suctul.

- E foarte bun suctul, mulțumim, a spus câinele.
- Mie nu, nu mi se pare așa bun, a spus cățelul.
- Ce, nu îți place la el?
- Are prea mult gust de litchii, nu are gust de rodie și menta e tăiată prea mare.
- Fetițele acestea să știi că nu fac prea bine suctul. Am o idee. Hai să nu mutăm pe o altă plajă!
- Hai să mergem pe plaja Simos din Elafonisos.
- Găsim noi.

Cei doi prieteni au plecat împreună pe plaja Simos.

Totul e magnific când te pierzi între litchii și rodii, neobservând balta în care te scalzi.

Ariadna Buda

Lacki, Grivei și cartofii fierți

Într-o zi cățelul Lacki s-a întâlnit cu câinele Grivei, iar Grivei îl ura pe Lacki și de aceea a încercat să fugă până când a auzit o strigătură:

- Grivei!
- Ce dorești, Lacki? Nu îmi permit să-mi pierd timpul cu tine.
- Nu, e important. E vorba despre ...
- Nu am timp de tine, urâtule! Mă duc cu prietenii mei. Eu nu stau cu mâncătorii de

cartofi fierți ca tine.

- Dar ce are dacă îmi plac cartofii fierți?
- Pleacă de aici!

În bătaia peniței

- Nici nu ai bunul simț să-mi răspunzi la o întrebare ce doresc să-ți pun.

- Pleacă!

Lacki plecă trist.

După cincisprezece ani Grivei i-a bătut lui Lacki la ușă.

- Bună, Lacki! Îți amintești de mine? Sunt Grivei, cel care nu dorea să te asculte și râdea că mănânci cartofi fierți.

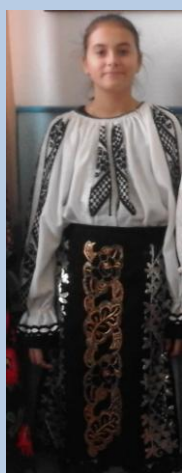
- Da, îmi amintesc de tine.

- Am venit să te rog să-mi dai și mie un cartof fiert, căci nu mai am ce mânca.

- O să-ți spun ce mi-ai spus și tu. Pleacă!

Grivei a plecat. Știa că o să moară de foame, însă Lacki l-a căutat pe stradă și l-a ajutat, pe urmă a devenit mare șef în fabrica câinilor minune.

Daria Solymoși

Emoțiile sunt niște sentimente pe care le simți involuntar

Emoțiile din viața omului sunt nelipsite. Avem emoții chiar și când vorbim. De asemenea avem emoții când scriem o compunere sau suținem o teză la diferite discipline școlare.

Emoțiile sunt niște sentimente pe care le simți involuntar. Ele pot să fie de bucurie, furie, dezgust, tristețe, teamă, dragoste etc.

Se întâmplă exact ca în filmul ce l-am vizionat de curând „Întors pe dos“. Dacă stai puțin să te gândești, acțiunea acestui film e aidoma vieții fiecărui om, a traiului de zi cu zi. Nu-l povestesc, ca să vă stârnesc curiozitatea de a-l viziona. Mereu avem emoții când vine vorba de ceva important sau ceva serios.

Eu cred că emoțiile ne fac cu adevărat oameni.

Daria Solymoși

Daria Solymoși

Cea mai mare dorință

Cea mai mare dorință a mea este să ningă în Ajunul Crăciunului și de ziua mea de naștere. Zăpada e semnul meu de liniște, de armonie și pace.

Anul trecut de Crăciun a fost puțină zăpadă, iar de ziua mea dacă vedeai un fulg, era cea mai mare minune, căci nu mai ninsese de foarte mult timp.

În urmă cu doi ani a nins foarte mult. Te înecai în zăpadă. Nu mai puteai să pășești.

Anul acesta îmi doresc din nou zăpadă. Aștept cu nerăbdare să văd dacă așa o să fie.

Frunze multicolore

Când vezi o frunză te duci cu gândul la toamnă. Toamna este un anotimp așa de frumos! Frunzele au niște culori vii: roșu, portocaliu, galben, maro, iar unele sunt verzi, simbolizând speranța primăverii de odinioară. Când te uiți de pe geam sau de oriunde spre pădure, rămâi fascinat. Eu mă uit în fiecare zi pe geamul camerei mele ce dă spre pădure și admir frumoasele culori ale toamnei.

Eu când eram mai mică mergeam într-un loc plin, plin de frunze și săream în ele, pe urmă le aruncam în sus. Parcă eram și eu o frunză.

Copiii încep școala, sunt agitați, dar în același timp fericiți. Ei speră la un an cât mai bun și să cadă notele bune, cum cad frunzele din copaci toamna.

Eu mereu mă bucur de toamnă și de frunzele ei multicolore și vă îndemn pe toți să faceți acest lucru.

În bătaia peniței

Andrada Brîndușa Keszeg

Autoportret

Mă numesc Andrada Brîndușa, am treisprezece ani și locuiesc într-o frumoasă localitate din

Banat.

Am fața puțin ovală, gene lungi, iar ochii mei au o culoare mai aparte. Când eram mică i-am avut albaștri ca ai tatălui meu, dar odată cu trecerea timpului au devenit verzi la fel ca ai bunicii mele. Părul meu blond este asemeni spicelor dintr-un lan de grâu coplesit de lumina soarelui, aproape de vremea secerișului.

Mă consider un copil normal, la fel ca mulți alți copii de vârsta mea, dar totodată mă simt un copil norocos, deoarece trăiesc într-o familie frumoasă, nu am dus dorul de părinți, iar ținutul în care locuiesc este un ținut de basm. Acesta este motivul pentru care îmi face o deosebită plăcere să colind împrejurimile satului, să rătăcesc pe dealuri, să merg să iau apă rece din izvoare, să ascult câtecul cucului, să simt mireasma florilor, mirosul fânului abia cosit ce se călește la soare, să respir aerul curat, îmi face plăcere să mă bucur de tot ceea ce mă înconjoară.

Uneori îmi doresc să fiu un firicel de iarbă ce se alintă în adierea vântului primăvărat, un ghiocel, floarea gingașă și pură ce ne mângâie privirea sau să fiu o pasăre ce se înalță în zbor spre albastrul infinit, o rază de soare, ca să pot încălzi inimile înghețate ale oamenilor, râul liniștit ce curge la vale sau pădurea ce-și spune în șoaptă povestea. Aș vrea să fiu câte un pic din fiecare părticică a naturii, dar știu că nu se poate. Sunt eu, iar acesta este locul meu și menirea mea pe acest pământ, căci Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi.

Sunt la vârsta la care încerc să găsesc acel „ceva“ care să mă definească pe mine ca persoană, acel ceva care să mă ghideze în viață. Încerc să-mi cunosc limitele și temerile pentru a le putea depăși.

Îmi place să citesc. Pot spune că „a citi“ este pasiunea mea. Îmi place să îmi aștern gândurile pe hârtie. Nu cer și nu doresc să am ceva ce nu pot avea. Sunt convinsă că tot ceea ce sunt azi îi datorez în primul rând lui Dumnezeu, căci mi-a dăruit viață și un înger păzitor. Încercările vieții m-au ajutat să înțeleg că cea mai de preț comoară a omului e sănătatea, iar cel mai important lucru din viața unui om este respectul față de cei din jur, tineri sau bătrâni, chiar și respectul față de colegi, căci doar dacă respecti vei fi respectat la rândul-ti.

Îmi face o deosebită plăcere să cunosc persoane inteligente de la care am de învățat, în schimb nu îmi plac persoanele false. Îmi place să spun adevărul, indiferent de situație, deci nu-mi place minciuna.

Sunt sociabilă, veselă și mă adaptez foarte repede la orice situație.

Da, sunt un copil, doar un copil care încearcă să redea o mică părticică din frumusețea a tot ceea ce mă înconjoară ... un copil cu o gândire pozitivă, un copil care ca orice copil mai greșește uneori, privește înainte cu încredere învățând din greșelile sale sau ale altora.

Am încercat să fiu eu însămi, să nu-mi doresc să fiu o persoană perfectă, căci așa cum sunt, cu bune, cu rele, sunt apreciată de cei din jur. Singul lucru pe care mi-l doresc este acela de a nu dezamăgi persoanele din jurul meu.

Andrada Brîndușa Keszeg

Început de toamnă

Soarele încearcă cu ultimele puteri să ne încălzească așa cum știe el mai bine așa cum a făcut în vara ce am lăsat-o în urmă.

În bătaia peniței

În adierea domoală a vântului toamna coboară de sus de pe dealuri transformând verdele cu care eram obișnuiți într-un galben-marونی. Frunzele gălbejite și-au început dansul lor spre pământ. Cu câtă durere se desprind, se ridică pentru o clipă, de parcă și-ar spune ultima dorință, de parcă ar șopti o ultimă rugăciune apoi se lasă încetișor în voia sorții fără nicio împotrivire, fără niciun regret. Bietele frunze ... Au ajuns la capătul drumului, un drum fără întoarcere. Ele se resemnează că de acum încolo vor acoperi cuvântul, vor adăposti acele viețuitoare, dar de această dată nu vor mai putea dansa.

Acesta este sfârșitul lor. Pe zi ce trece devin tot mai maronii și fărâmicioase, iar acum sunt doar niște frunze.

Andrada Brîndușa Keszeg

Gri

A venit toamna, iar locul meu natal și-a schimbat înfățișarea.

Norii plumburii și grei împânzesc văzduhul cu atâta înverșunare, încât doar câteva păsări mai curajoase se avântă în zbor. De atâta frig și ploaie multe păsări și-au luat rămas bun de la meleagurile noastre plecând în călătoria lor anuală.

Dealurile s-au cufundat într-un întuneric de nepătruns. Din când în când ecoul tălăngilor străpunge ca un fulger liniștea ce s-a așternut peste întreaga natură în timp ce bietele oi caută prin covorul de frunze uscate ultimele firicele de iarbă. Caută cu atâta înverșunare, căci ar putea să fie ultimele firicele verzi ce le mai găsesc în acest an.

Pădurea și-a pierdut frumusețea rămânând dezgolită ca o fantomă, rămânând doar o umbră a ceea ce a fost până mai deunăzi.

Întuneric, umezeală ... nimic din ceea ce văd nu-mi încântă privirea, totul e gri, e mohorât, dar cu toate acestea iubesc toamna, căci până la urmă se furișează în fiecare an în viața noastră.

Andrada Brîndușa Keszeg

Ilie

Piesă de teatru într-un act

Personaje : Preotul, Preoteasa, Ilie, copilul rămas orfan, Ana, fiica preotului, Povestitorul

Povestitorul: Demult, într-o căsuță de la marginea unui sâțuc, uitat de lume, locuia un băiat pe nume Ilie. Rămăsese orfan de curând căci părinții i se prăpădisera într-un accident rutier, iar băiatul trăia singur, deoarece nu avea rude în sat. Singura lui alinare și singurul sprijin veneau de la Dumnezeu și de la preotul satului. Așa mic cum era se resemnase și așa cum auzise într-o predică, la biserică, a înțeles că în viață nimic nu este întâmplător. Chiar dacă sătenii încercau să se ferească de el, chiar dacă copiii nu se jucau cu el deoarece spuneau că e amărât, băiatul mergea foarte des la biserică. Părintele își îndemna enoriașii să-l ajute pe copil, fiecare după posibilități dar trecuse ceva timp și nu venea nici un ajutor din partea lor. Văzând că viața lui Ilie e foarte grea, preotul și preoteasa au stat și s-au sfătuit despre cum ar putea să-l ajute pe băiat.

Preotul: Mă tot gândesc și mă tot frământ cum să fac să-l ajut pe Ilie. Am încercat din răputeri să-i fac pe credincioșii parohiei, și nu numai, să înțeleagă că baiatu are nevoie de ajutor urgent din partea noastră a tuturor dar pe o ureche le intră ceea ce le spun iar pe cealaltă le iese. Ori nu au ascultare față de mine, ori eu nu am putere de convingere, ori sunt creștini doar cu numele.

Preoteasa: Am văzut cât ai încercat să-l ajuți pe bietul copil. Ceea ce mă uimește la el este faptul că deși a suferit mult odată cu pierderea părinților nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. Nici nu

În bătaia penitei

trag bine clopotele pentru a chema credincioșii la biserică ,Ilie e prezent.Unde mai pui că mai și cântă pricesne.Eu sunt convinsă că e un băiat deosebit.

Preotul:Nu știi dacă ești și tu de acord dar eu aș vrea să -l luăm la noi acasă ca să nu mai stea singur.Ana ,fata noastră, e de o seamă cu el dar la cum am crescut -o cred că s-ar bucura să aibe un tovarăș de joacă.

Preoteasa :Cum să nu fiu de acord cu acest lucru?Hai să mergem să- l aducem pe Ilie.

Povestitorul:Aflând că de acum încolo va avea un tovarăș de joacă,Ana s-a bucurat foarte mult.S-a bucurat Ilie dar simplul fapt că își va părăsi casa,casa lui așa micuță cum era, îl întrista puțin căci era moștenirea lui iar teama de necunoscut îl neliniștea.Anii au trecut iar copiii au crescut mari ajungând vla vârsta la care trebuiau să își aleagă drumul în viață.Ilie era un tânăr fermecător cu ochi albaștri ,senini iar vocea sa era atât de plăcută auzului.Nici Ana nu era.mai prejos căci devenise o domnișoară în adevăratul sens al cuvântului:frumoasă cu părul blond asemeni spicelor de grâu iar ochii aveau culoarea murelor.Preotul observase de ceva timp că Ilie e cam abătut

Preotul :Ilie,ce se în cu tine?De ceva timp te văd îngândurat.Ți-am făcut vreo nedreptate?

Ilie :Doamne ferește,părinte.Cum să-mi faci dumneata vreo nedreptate?Dumneata cel ce m-ai crescut întocmai ca pe copilul dumitale.

Preotul :Atunci spune -mi ce ai.Să vedem cum te putem ajuta.Doar știi că cu voia lui Dumnezeu există o ieșire din orice situație.

Ilie :Părinte ,a venit vremea să iau o hotărîre,dar nu o pot lua de unul singur.Dumneavoastră m -ati îngrijit încă fe mic,mi -ați călăuzit pașii iar acum trebuie să mă ajutați să -mi găsesc calea în viață.

Preotul :Ilie ,noi te -am ajutat si o să te ajutăm si de acum încolo indiferent de calea pe care o vei urma.

Preoteasa:Ne-ai fost drag ,băiete încă de mic,ne ești drag și acum.Orice vei dori să faci în viață noi îți vom fi alături iar poarta casei noastre va rămâne mereu deschisă pentru tine.

Ilie:Dumnezeu să vă dea sănătate și să vă răsplătească pentru tot binele ce mi -i l -ati făcut,doamnă preoteasa.(către preot)Părinte,ști și dumneata că am citit Biblia cu luare aminte,știu toate rânduilele bisericești,crezi că aș putea să mă fac preot?

Preotul:De ce să nu poți ,Ilie?Dumnezeu te-a înzestrat cu un glas deosebit.Eu nu am vrut să te influențez în vreun fel dar m-am gândit că această meserie ți se va potrivi ca o mănășă,mai ales că tu ești un băiat liniștit și cumsecade.

Ilie :Dacă și dumneata crezi că aș fi capabil aș vrea să merg să mă înscriu la școală.

Preoteasa:Vom merge și noi cu tine ca să -ți fim alături.

Ilie:Vă mulțumesc din suflet încă o dată.Cred că nu -mi ajunge întreaga viață ca să vă pot mulțumi și sa vă pot răsplăti pentru tot ce ați făcut și faceți în continuare pentru mine

Preoteasa :Băiete,nouă nu trebuie să ne mulțumești pentru nimic căci am făcut ceea ce am crezut de cuviință.De am făcut bine,de am făcut rău tu singur ne poți judeca,dar trebuie să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru darul ce ți l -a dat fiindcă nu oricine are chemare spre preotie.

Povestitorul.:Ajungând la Școala Teologică,Ilie s-a străduit ca să fie mereu fruntaș la învățătură iar străduința lui nu a fost în zadar.Uneori o întâlnea și pe Ana,când venea acasă.Era și ea plecată la școală dar în alt oraș.Odată cu trecerea timpului nu o mai privea ca pe o tovarășa de joacă sau ca pe o sora,parcă ceva se întâmpla cu el.De câte ori o privea rămânea îngândurat.Prinsese drag de ea dar nu avea curajul să spună nimănui acest lucru.Băiatul nu vroia să -i supere pe cei ce îi oferiseră adăpost și dragoste părintească.Ce putea să facă bietul de el în această situație?Dragostea bat-o vina pusesse stăpânire pe el dar se considera nevrednic de a cere mâna Anei.

(Preotul care văzu starea băiatului,îl întrebă)

Preotul:Ilie ce e cu tine?Te văd îngândurat dar de această dată cred că e ceva greu ce te apasă.

Ilie :Părinte,am ceva să vă spun dar aș vrea să fie și doamna preoteasa de față.

(Preotul o cheamă pe preoteasa,apoi catre Ilie)

În bătaia penitei

Preotul:Am chemat-o,dar spune -mi s-a întâmplat ceva grav?Nu mă mai fierbe atât.Am și eu o vârstă.

Ilie :Mai grav de atât nu se poate.

Preoteasa(care tocmai intrase în cameră):Doamne ferește,Ilie,dar ce s-a întâmplat atât de grav încât noi sa nu știm nimic până acum.

Ilie:Nu stiu cum să încep,nu pot sa -mi ridic privirea din pământ de rusine față de dumneavoastră.Știți că în curând termin școala și mi-i se apropie vremea de însurătoare.Cunosc și eu o fată,mi -e dragă dar e frumoasă și înstărită iar din această cauză nu cred că se cade să -i cer mâna fiindcă eu sunt un biet orfan...

Preoteasa :Bată -te norocul,să te bată,Ilie.Ce sperietura am tras!(Către preot)Uită -te și tu la el.Auzi orfan.Nu l -am crescut ca pe fiul nostru? Frumos este,preot va deveni în curând.Ce altceva îi mai trebuie ca să fie în rând cu oamenii înstăriți din sat?Spune -ne numele fetei și vom merge numaidecât în petit.

Ilie:Stati că nu este așa ușor.Nu ,nu pot s-o fac fiindcă eu o iubesc pe Ana,fiica dumneavoastră.

Preotul :Băiete nu contează dacă e fiica noastră sau altă fată.Ești un băiat deosebit căci Dumnezeu ți -a dat cel mai de preț dar și anume respectul.

Preoteasa:Ai stat Ilie și te-ai frământat atata amar de vreme te -ai chinuit fără să spui nimic și asta numai din respect față de noi.

Ilie:Nu am vrut să vă supăr.Dacă pari nu m-ar fi între bat,nu ati fi aflat niciodată motivul frământării mele.

Preotul : Nu trebuie să te rușinezi în fața noastră fiindcă și noi am fost tineri odată.Noi ne bucurăm.dar cea care decide e Ana.Ai vorbit cu ea?

Ilie:Nu am avut curajul să îi spun ce simt.

(Preotul o chemă pe Ana)

Preotul:Fată.dragă,Ilie vrea să vorbească ceva cu tine.

(Tinerii rămân singuri)

Ilie:Ana, mai deunăzi am încercat să-ti spun dar nu am reușit gândindu -mă la ce vor spune părinții tăi dar acum că mi i s-a luat o piatră de pe inimă vreau să -ți spun că îmi esti dragă și vreau dacă și tu vrei să ne căsătorim.

Ana:Am copilărit împreună,mergeam la biserică,ne împărtășeam,cântam pricesne,ne jucam,am crescut ca frații ,Ilie.Odată cu trecerea timpului să ști că și eu am prins drag de tine.Vreau să mă marit cu tine.

Ilie:Atunci hai să le dăm vestea cea mare părinților căci i -am lăsat destul să aștepte.

Preotul :După cum văd cred că ati luat hotărârea.

Ana:Da,tată.

Preoteasa :Va felicit din toată inima.Să dea bunul Dumnezeu să aveți o căsnicie lungă și frumoasă.

Preotul :Ilie,ai fost copilul nostru de acum încolo să nu mai spui că ești amărât.Dumnezeu a avut grijă de tine în toate clipele vieții,ți -a călăuzit pașii,ți-a luminat calea.

Povestitorul:Așadar în viață nu contează dacă ești bogat sau sărac sau orfan căci Dumnezeu are grijă de noi toți deopotrivă fiindcă fiecare om are darul său primit de la Dumnezeu .

Andrada Brîndușa Keszeg

Un nou început

Este o zi frumoasă a începutului de toamnă.

Norii pufosi au fost trimiși pe alte meleaguri iar cerul a rămas curat ca lacrima.Doar câteva păsări întârziate sau prea slăbite să -și ia zborul spre alte țări își mai fâlfaie aripile jelindu-și soarta de care au avut parte.Bietele păsări...

În bătaia peniței

Soarele încearcă,cu ultimele -i puteri să ne încălzească așa cum știe el mai bine,așa cum a făcut întreaga vară ce am lăsat -o în urmă.

În adierea domoala a vântului frunze îngălbenite sau roșcate au început să danseze un dans lent.Din cauza căldurii prea mari și a lipsei de apă din sol au început mult prea devreme să aștearnă covorul galben -maroniu pe pământ.Cu câtă durere se desprind,se ridică pentru o clipă spre cer,purtate de vânt,de parcă ar avea o ultimă dorință,de parcă ar spune o ultimă rugăciune apoi se lasă încetișor în voia sorții,fără nici o împotrivire ,fără nici un regret .Bietele frunze...Ce rău îmi pare pentru ele!

Sunt tristă...Din primăvară până acum frunzele au acoperit cu verdele lor întreaga natură,au ținut umbră și adăpost viețuitoarelor ,ne -au încântat privirea cu a lor culoare dătătoare de speranță iar acum au ajuns la capătul drumului,un drum fără întoarcere...Ele se resemnează căci de acum încolo vor acoperi pământul,vor adăposti alte viețuitoare dar de această dată ,din locul în care au căzut nu vor mai dansa.Acesta le e sfârșitul deoarece cu fiecare zi ce trece devin tot mai maronii și mai fărâmicioase,devin niște frunze moarte.

Toamna aduce în sufletul meu două sentimente reciproce :tristețe și bucurie.Tristețea ce o port în suflet pentru fiecare frunză moartă,pentru fiecare

pasăre călătoare răpusă în drumul ei ,în lupta pentru supraviețuire este compensată cumva cu

bucuria începerii unui nou an școlar și de recolte bogate ale acestui anotimp căci în acest an Dumnezeu a binecuvântat inca o dată regiunea în care trăiesc și astfel am avut de toate.Am avut și ploaie am,am avut și soare iar fructele legumele ,cerealele au fost și sunt din belșug.Căruțele și tractoarele nu mai conțin de pe ulițele satului.L-am auzit pe bunicul spunând că în acest an chiar și cel m-ai amărât pom a dat roadă.

L -a începutul fiecărei toamne e sărbătoare ,o sărbătoare a noastră a copiilor. ESTE O ZI SPECIALA PENTRU noi.

În jurul meu zăresc copilași cu ochi în lacrimi.Privindu-i nu pot să nu mi amintec ziua în care am intrat pentru prima oară pe porțile larg deschise ale școlii ,o școală mare și frumoasă.O școală în care doamna învățătoare ne aștepta să deslușim tainele ascunse între copertile manualelor școlare.Cei patru ani petrecuți alături de dânsa s-au scurs prea repede dar au fost minunați.

Zâmbete,priviri entuziasmate,fețe luminoase,copii nerăbdători și curioși...

Festivitatea de deschiderea anului școlar s-a terminat.Clopoțelul sună pentru prima oară iar noi ne îndreptăm spre clase.Doamna dirigintă ne întâmpină cu vocea-i caldă și zâmbetul său unic pe buze.O zăresc și pe doamna învățătoare.Parcă aș mai vrea ,chiar și pentru o clipă să intru în clasa dumneaei,locul în care am petrecut cele mai frumoase clipe ale vieții de școlar.

Soarele ne privește zâmbind în această zi frumoasă de toamnă împlinzit de emoția unui nou început.

Andrada Brîndușa Keszeg

E iarnă

E iarnă dar gerul de afară nu ne împiedică să avem căldură în sufletele noastre.

Iarna este anotimpul în care predomină culoarea albă iar albul fulgilor de nea este la fel de pur ca Fecioara Maria.

Cu toții știm că în urmă cu mai bine de două mii de ani o fecioară pe nume Maria a fost aleasă ca să poarte în pânțece pe Fiul lui Dumnezeu iar bătrânul Iosif,un tâmplar din Nazaret a fost ales să-i fie soț și tată pământesc pruncului Iisus.

De ce i -a ales Dumnezeu pe cei doi?Este o întrebare firească pe care ne -o punem atât noi dar și cei ce au trăit în acele vremuri.Răspunsul este că așa a fost rânduit de către bunul Dumnezeu încă de la început căci atât Fecioara Maria dar și bătrânul Iosif duceau o viață plăcută în fața Tatălui Ceresc.Datorită credinței și ascultării de care au dat dovadă ei au fost cei aleși.

În bătaia peniței

Mai știm că la vremea aceea în țară se desfășura un recensământ iar fiecare familie trebuia să se prezinte în cetatea din care făcea parte capul familiei respective. Bătrânul Iosif se trăgea din Cetatea Betleem deci trebuia să meargă acolo însoțit de Fecioara Maria. Cu toate că se apropia vremea ca Pruncul să se nască cei doi au dat ascultare autorităților și au pornit într-o călătorie lungă și istovitoare. Ajungând pe înserat în cetate au căutat un adăpost dar casele erau toate pline. Cu toate că bătrânul Iosif bătea din poartă în poartă nimeni nu -i primea. Dumnezeu văzându-i pe cei doi obosiți de atâta umblat și văzând nepăsarea oamenilor le -a îndreptat pașii în afara cetății către un sălaș micuț în care se adăposteau câteva animale.

Câteodată, mai ales în preajma acestei sărbători, fiind copleșiți de însemnătatea ei ne întrebăm cum de a fost posibil ca nimeni să nu primească pe Fecioara Maria și pe Iosif în casă. Nu suntem în măsură să judecăm dar cum am reacționa noi în situația în care un necunoscut ne -ar bate pe înserat în poartă cerând adăpost fie măcar și pentru o noapte. Oare l-am primi cu brațele deschise sau l-am privi cu neîncredere și am încerca să -l refuzăm găsim tot felul de pretexte. Trebuie să înțelegem că tot ceea ce s-a întâmplat a fost din voia lui Dumnezeu pentru ca noi creștinii să vedem suferința fecioarei Maria dar să ne bucurăm de Nașterea lui Iisus.

Așadar în acel sălaș sărăcăcios ales de Dumnezeu s-a născut Fiul Său și al nostru Mântuitor. Oamenii nu au luat parte la această minune dar animalele au încălzit cu aburul lor adăpostul.

Cei trei magi care pleaseră pe urma stelei ce-i călăuzea ca să-l afle pe Iisus aduceau cu ei cele mai de preț daruri din țările lor :aur, smirna și tămâie. Simbolul stelei este păstrat până azi acesta fiind motivul pentru care în această perioadă casele noastre sunt atât de frumos luminate și așteptăm, la ceas de seară pe colindători.

Copii sunt cei mai încântați de acest anotimp căci pe lângă frumusețea zăpezii, pe lângă frumoasele cadouri ce le primesc mai au o bucurie mai aparte aceea de a devenii ei înșiși colindători.

Mi -aș dori ca măcar în această perioadă să încercăm să fim creștini adevărați,, să încercăm să devenim mai milostivi, mai buni față de aproapele nostru, să fim mai darnici față de cei sărmani, să încercăm să aducem un zâmbet pe chipul celor aflați în suferință. Eu cred că nu e un lucru imposibil de realizat ci trebuie doar puțină dorință din partea fiecăruia dintre noi. Doar făcând aceste lucruri gheața din sufletele noastre se va topi iar noi vom primi cu adevărat bucuria acestor mari sărbători.

Afară ninge din ce în ce mai frumos iar eu aștept colindătorii deoarece vreau să simt cu adevărat vestea adusă , așa cum spune o frumoasă colindă, tocmai de la Betleem.

Andrada Brîndușa Keszeg

Printre străini

Într-o zi caldă de vară,
Am plecat și eu din țară,
Iar pe unde am trecut,
Locuri frumoase am văzut.

Nu zic nimic, viața-i frumoasă,
Dar nu-i ca la mine acasă,
E frumos, nimic de zis,
Dar nu este clar ca-n vis.

Viață frumoasă trăiesc,
Peste tot cei ce muncesc,
Căci ei n-așteaptă să vadă,

Câinii cu colaci în coadă.

Și-am plecat pe drum haihui,
Dar nu-i pasă nimănui,
Graiul frumos românesc,
N-am cu cine să-l vorbesc,
Limba dulce românească,
Nu vrea nimeni s-o vorbească.

Printre străini eu am umblat,
Să-i înțeleg am încercat,
Însă îmi lipsește acel ceva,
Dorul greu de casa mea.

În bătaia peniței

Andrada Brîndușa Keszeg

Urcăm

Pe scara vieții urcăm încet cu greu
Facem un pas înainte și mai mulți înapoi
De n-ar fi bunul Dumnezeu
Ar fi vai și amar de noi.

Când drumul vieții ne e lin
Uităm de unde am plecat
Si -ncet începem sa greșim
Și ajungem iar ca să plătim
Pentru cel mai mic păcat.

Pe scara vieții urcam încetișor
Când totul este roz noi ne mândrim
Dar când în viață apare câte -un nor
La Dumnezeu iar cerem ajutor
Astfel începem ca să ne căim.

Atunci când drumul ne devine greu
Plecăm genunchii iarăși la pământ
Abia atunci ne amintim că bunul Dumnezeu
E singurul ce ne ajută de sus din Cerul Sfânt.

Andrada Brîndușa Keszeg

Răsună un ecou de colindă

Răsună un ecou de colindă
Toată suflarea s-o cuprindă
Pământul tot în lung și-n lat
Fecioara va naște Împărat.

Maica plânge, lacrimi varsa
Nimeni n-o primește -n casă
Sorocul s-a împlinit
Va naște Fiu Preaiubit.

Unde să se ducă oare?
Când nu -i iese nime -n cale
Pe-o poteca încet pășește
Într-un grajd ea nimerește.

Nu -i căldură nici lumină
Dar Iisus vrea -n lume să vină
În ieslea cea minunată
Vegheat de al nostru Tată.

Acolo pe fân uscat
S-a născut Fiu de Împărat
Dumnezeu așa a dorit
Ca Fiul de oi să fie încălzit.

Îngerii din cer de sus
Haină albă i -au adus
Ca să spele de păcat
Pe cei ce i s -au închinat.

De atunci și până azi
Peste tot se aud colinzi
Ele ne aduc bucuria
Că azi s-a născut Mesia.

Andrada Brîndușa Keszeg

Vin colindătorii

La ceas de seară vin colindătorii
În fiecare an se știe
Căci ei vestesc lumii
O mare, mare bucurie.

În Cartea Sfântă ni se arată
Credința Maicii Preacurată
Și -a lui Iosif credință
Ce pe Dumnezeu avea să-l asculte.

Și-astfel au plecat cei doi de-acasă
Tocmai când Fecioara aștepta să nască
Spre Betleem cetatea aleasă
Unde au ajuns pe înserate
Ca să se scrie în cetate.

Aici se adunase multă lume
Și casele erau toate pline
Iar Măicuța obosită
Sta în drum neliniștită.

În această sfântă noapte
Iosif trist în poartă bate
Căci pruncul mic și blând
Avea să se nască în curând.

Din poartă-n poartă Iosif trece
Nimeni nu îl înțelege
El vrea adăpost pentru Măicuța
Doar o mică odăita.

În bătaia peniței

Văzând a lumii nepăsare
Dumnezeu din cer de sus
Îi trimite pe -o cărare
Tocmai la un sălaș micuț.

Acolo în iesle lângă boi
Ferit de vânt ,ferit de ploi
Se naște un prunc numit Iisus
Ce binecuvântare lumii a adus.

An de an Iosif în porți ne bate
Să vadă dacă am devenit mai buni
Nu pentru el ci pentru cei sărmani.

Începe ca să ningă încetișor
Și toate vin și trec la vremea lor
Dar întotdeauna s-a împlinit
Ceea ce colindătorii au vestit.

Din acele vremi îndepărtate

Francesca Maria Christiana Știka

Frunza Arămie

Este o dimineață de toamnă. Încet, încet, răsare soarele. A! Am uitat să mă prezint. Eu sunt Frunza Arămie. Astăzi nu este niciun nor pe cer. Este exact ca în ziua în care am văzut prima dată lumina zilei.

A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea de frunză. Și țin minte că atunci mi-am cunoscut frații și surorile mele din acel copac.

Acum sunt bătrână, dar la urma urmei nu totul este numai despre mine. Ia te uită acel stol de păsări și strugurii aceia care sunt numai buni de mâncat!

Vai! Mi-a venit rândul să mă așez lângă suratele mele pe covorul arămiu de iarbă.

Denisa Mestecănean

Frunzele ruginii

Într-o zi de toamnă frunzele ruginii se așterneau ca un covor peste pământul rece și umed căutând parcă să-l încălzească. Razele soarelui care încălzea cu săgețile de foc aurii, au pierdut din putere.

Vântul adie ușor prin livezi, păsările pleacă vâslind în înălțimi, pe cerul trist, spre locuri mai călduroase, lăsând în urmă locurile și câmpurile în care au stat în anotimpul cald. Fiecare frunză ruginie îmi șoptește fericire. Bruma argintie a împodobit grădina, iar gâzele plâpânde amorfesc de frig.

Vin nopți răcoroase, iar frigul se lasă ușor spulberând tainele ascunse ale toamnei. Frunzele ruginii au rămas singura mărturie că tainele sunt în spatele ruginiului lor.

Eduard Kecskemeti

Vis translucid

E toamnă. Ferestrele aburinde îmi îngheață sufletul. Dacă tu nu ai fi aproape de mine, aș cădea pradă acestor sentimente, dar tu mă ridici, mă pui în picioare în cele mai grele momente și îmi ești mereu alături. Ce simt pentru tine nu poate să fie descris în cuvinte decât foarte vag. Nu e orice tip de afecțiune sau simpatie, e dragoste, parcă, parcă cernută din paradis pentru noi.

Când ieșeam din casă, parcă nu mergeam, ci pluteam, pluteam peste tot ceea ce este mohorât. Suntem ca într-un final fericit de film care se repetă mereu fără

În bătaia penitei

să te plictisească.

Dar din păcate toate acestea sunt doar un vis, un vis frumos la care mă pot gândi. Dar totuși aceste ferestre aburinde ascund peisajul maiestuos de toamnă la care mă uit meditând și gândindu-mă la tine.

Denis Cristian Tamaș

O zi noroasă

În dimineața de 25 noiembrie m-am trezit cu o stare mohorâtă și posomorâtă, iar peisajul de pe fereastra camerei mele exprima același sentiment.

Uitându-mă pe geam, tot ce văd este mahnire, nimic mai mult, nimic să mă facă mai viori de dimineață, până și plăpândeale raze de soare care pătrundeau cu putere întinșii nori ai cerului erau palide, nicio rândunică, nicio vrăbiuță, nici măcar o câț de mică floare să aducă lumină și culoare unei dimineți de toamnă, tot ce vara a făcut din natură, a anihilat toamna cu furtunile ei mânioase și cu ploile încete care vestesc sfârșitul, la fel ca liniștea dinaintea furtunii.

Zilele de toamnă intră profund în sufletul meu și mă fac un alt om, mă fac să mă schimb, pe zi ce trece, tot mai mult într-un om mohorât.

Denis Cristian Tamaș

Iubirea e căldura iernii

Iubirea, iubirea e un sentiment blând și curios, frumos, dar greu de atins, dar odată cu toamna inimile se usucă și cad, în mare parte din cauza frigului, doar cei care înțeleg cu adevărat și simt dragostea pot supraviețui frigului din zilele de toamnă reci și pline de tristețe și supărare, invidie și gelozie.

Iubirea e căldura iernii care te ține în viață și care îți reumple bateriile mereu, care îți înfierbântă sufletul și inima până când se topesc.

Tot ce sufletul îmi vrea e o căldură pe care oricum nu o voi avea, pentru că sufletul cu invidie și ură și îmi îngheață până și ultimul foc cu iubire care s-a stins.

Briana Boștină

O iubire de toamnă

Te-ai gândit vreodată că un peisaj fără pic de căldură, ci doar frunze reci, colorate stringent, conturate abstract poate să îți răspândească sentimentul glorios de iubire?

Un peisaj mort, dar cu oarecare plăcere, o atracție sufletească pătrunde în inima ta așa cum pătrund ochii lui. Ei bine, toamna și iubirea se completează. Toamna așa crudă și rece trimite vântul puternic să îți răcească până și sentimentele, iar persoana iubită poate doar cu o singură îmbrățișare să te încălzească cât ai nevoie. Frumusețea constă în iubire, din momentul în care iubești, indiferent cât de greu ar fi, mereu poți spune că ești fericit.

Atunci când privești persoana dragă în ochi te poți crede mult mai frumos ca înainte, pentru că tot ce e frumos e de fapt în fața ta.

În bătaia penitei

Iubești atunci când după o eternitate încă mai ai curajul să mai ceri o secundă lângă persoana ideală sau atunci când te uiți pe geam la fiecare ploaie și prin grelele picături parcă asculți bătăile inimii lui. Contactul vizual este diferit, iar totul în jur se transformă în acea atmosferă perfectă, din filme, care pare să te îneeze într-o vrajă inedită.

Fiecare atingere este delicată, e ca și cum totul este diferit.

Toamna unește destine când te aștepți mai puțin, iar atunci când totul pare uitat înseamnă că e luna decembrie, iar anul viitor voi continua povestea.

Briana Boștină

Secret memories I

Fragmente

.....
Zece lacrimi grele
Ce zac în trecut,
Două inimi goale
Ce doar eu le ascult.
O singură speranță

Între doi străini
Ce deschide poarta,
Uitaților spini
Ard de nerăbdare
Să te-ntâlnesc iar
Să-ți spun acele vorbe
Zise în zadar,
Căci tu nu mă asculți
Și sigur n-o vei face
23 mai niciodată nu se mai întoarce.

Octavian Dragu

O idee despre toamnă

Revine toamna, sună așa clișeic, așa că, drag cititor, permite-mi să-ți îndulcesc privirea față de acest anotimp mohorât.

Transformarea începe uneori cu toamna, schimbarea conștiinței pământene precum tristețea față de natura neînsuflețită. Cea mai bogată fiică a anului, cea mai ruginie dar, în același timp gri. Ea croiește puntea dintre vară și iarnă.

Scurtează și ea lungimea nopții, mama gândurilor, lumina poezilor.

Toamna ne umple mintea cu gânduri, probleme revelatorii și ne îngroapă în înțelegerea sufletească precum tristețea anotimpului.

Naomi Adam

Iarna

Suflă vânt dinspre pădure
Printre ramuri desfrunzite,
De pe crengi și rugi de mure
Țipă vrăbii zgribulite.

Din văzduh, nori ca de vată,
Cern omăt prin sita rară,
Se așterne încă-odată,
Iarna peste-ntreaga țară.

Doarme ursu-n vizuină,
Vulpea pleacă la furat,
Unde ești vară senină?
Rău îmi pare c-ai plecat.

Colo-n vale-n vizuină,
Veselia e în toi,
Toți copiii ziua-ntreagă
Urcă sănii, vin-napoi.

În bătaia peniței

Aly Titel - Lifa

Să plec?

Aș vrea să plec,
Dar nu de tot,
Căci să mă mut
N-aș vrea deloc,
Să vizitez întreg
pământul
S-ating cu degetele, nu
doar cu gândul,
Aș vrea în Londra sau
Paris,
Să văd America ce e un
vis,

Să văd Asia cea de seamă
Și Africa ce ne e mamă.
Și-n insule aș vrea să merg
Și-n Australia, asta-i cert,
În cele patru zări să zbori,
Dar mai întâi în țara ce-o ador,

Că România este țara mea
Și vreau să văd orice colț din ea,
Că avem munți foarte înalți,
Fie-n Bucegi, fie-n Carpați
Și Dunărea ce nu-i străină
Spre Marea Neagră curge lină,
Să-not în Mureș, Olt sau Jiu
Și defileele ca să le știu,
Să văd Moldova lui Ștefan
Și Bucureștiul an de an,
Să bat pas cu pas Oltenia
Și Maramureșul, Muntenia,
Spre Ardealul cel bogat
Și Transilvania să o străbat,
Și-n Timișoara mândră cea mai cea,
Că tot Banatul este fruncea,
De-aici mă trag, de-aici mă știu
Și-mi e drag român să fiu,
Și limba ce-o grăiesc îi aici
Și nu am să mă mut în veci.

Naomi Dănilă

Plecarea lui Mouse

Am plecat din bibliotecă,
Să predau la o catedră,
O școală am înființat,
La șoricei am predat.

În ore ei nu ascultau,

Toată ziua chițăiau,
Trist, profund dezamăgit,
Că visul nu s-a împlinit,
Că, de când am scăpat de Arpagic,
Înțelepciunea șoarecii n-au ascultat,
De ronțait din nou m-am apucat,
Însă am fost avansat,
La facultate am predat.

Iulia Stănescu

În Cicaland

Prin anul 4050 s-a format o nouă planetă numită Cicaland. Aici existau doar porci și balene cu trei ochi. Cerul era purpuriu, soarele avea formă de piramidă și apa din ocean era galbenă.

Mergând prin Cicaland am observat că toți porcii cu balenele doreau să se războiască, dar cu toate acestea erau prietenoși cu musafirii de pe alte planete. Pământul de apă era despărțit de un cocotier albastru.

Porcii creșteau un centimetru la 100 de ani, iar balenele 10 milimetri, o dată la 4 luni. Aceste vietuitoare se hrăneau cu nuci de cocos albastre și lapte transparent de pe Venus.

În fiecare zi porcii își făceau planuri pentru cucerirea apei, iar balenele doreau pace.

În cele din urmă porcii au decis să atace balenele și au luptat cu înverșunare până ce au observat ce dezastru au creat. Toată zona de război era distrusă. Au realizat cât rău au făcut.

În bătaia peniței

Într-un final porcii și balenele au făcut pace.
Fiind pace pe planetă, mulți vizitatori au călcat pe ea.

Taiana Amalia Pârvulescu

Cucerirea Terrei

Într-o dimineață de iarnă m-am trezit simțindu-mă cam ciudat. Eu, trecând peste acest fapt m-am dus să deschid fereastra pentru a lăsa briza aerului iernii să-mi pătrundă camera. Am deschis fereastra și am înlemnit.

Zăpada care era odată albă ca varul s-a transformat într-o mazăgă neagră care acoperă fiecare centimetru al orașului.

În fugă am ieșit afară, întrebându-mă ce se întâmplă, dar de îndată ce am coborât ... am aflat răspunsul. Chiar în fața blocului meu se afla o navă spațială care extrăgea rând pe rând fiecare locuitor al orașului.

Îngrozită am început să țip, atrăgând toată atenția înspre mine.

Doi extraterestrii cu trupul complet verde, cu ochii negrii adânci ca o gaură neagră, s-au îndreptat în direcția mea, capturându-mă.

Am încercat să mă zbat în brațele lor lungi, dar fără pic de noroc.

M-am dus pe navă unde mi-am văzut toate cunoștințele, iar apoi au închis ușa navei, eu fiind ultima persoană pe care trebuiau să o captureze. După, au început surprinzător să vorbească limba română, spunându-ne că nu suntem în pericol și că vom deveni ca ei, o armată de extraterestrii.

Ni s-a mai adus la cunoștință că nu vom mai locui pe Terra, ci pe Marte, unde vom plănuir să cucerim și restul lumii.

Am decolat, iar după zece milisecunde am aterizat pe Marte. Noi ne-am acomodat deja și plănuim următorul atac extraterestru, pe o parte a Terrei.

Denisa Anton

Am intrat în lumea lui

Într-o zi foarte înorată și misterioasă, eu și câțiva prieteni am decis să facem o plimbare în pădurea din apropierea noastră. Nici nu știu dacă pădurea aceea e pădure, deoarece este un loc în natură, foarte gol, fără copaci sau animale, de fapt, pot spune că asta credeam eu înainte să pic într-o capcană care era făcută în pământ, nici nu știu dacă am căzut sau am zburat, deoarece am avut un sentiment că am zburat, chiar dacă pentru un moment nu am văzut nimic în afară de culoarea verde. Oare ce să însemne această culoare, m-am întrebat?

Am ajuns într-un loc unde totul era alb, iar dintr-o dată a apărut un extraterestru de un verde aprins ce se uita cu ochii lui mari la mine.

Pentru început am crezut că el nu poate vorbi, dar m-am înșelat, deoarece el m-a întrebat cu o voce foarte răgușită ce fac și cum i-am descoperit lumea.

Pentru un moment m-am speriat și am dorit să fug, dar mi-am dat seama repede că el mă va putea ajuta să mă întorc la prietenii mei care cu siguranță mă căutau neștiind unde am dispărut.

Împrietenindu-mă cu el, mi-a povestit că sunt singurul om care a putut intra în lumea lui și că el mă poate ajuta să ies din lumea aceea imaginară, dar reală pentru el.

Aveam doar să fac un puzzle și a răspunde la o ghicitoare corect. Ghicitoarea era cam așa: Ce este verde, drăguț și caraghios? Iar eu aveam a spune „tu“. Și am răspuns bine așa că el mi-a arătat o portieră transparentă prin care trebuia să trec și să mă întorc la viața mea.

În bătaia peniței

Mi-am luat rămas bun de la noul meu prieten, am părăsit lumea lui și m-am întors la prietenii mei vechi, la viața mea.

Denisa Bachmatchi

Fuga de Arpagic

Mouse,
Acest șoarece intelectual,
Atât de înfometat,
În tehnologie avansat,
Ca să scape de motanul Arpagic
Și de orice pisică ce în cale-i stătea,
Observă că singura cale era de a pleca.

El de învățat nu s-a putut lăsat,
Școala pe el îl atrăgea,
Dar, matematica i s-a părut cam grea,
Așa că a renunțat la ea.

La română se cam încurca,
Fiindcă nu semăna cu limba sa,
Chiar dacă el ronțăia,
Romane, poezii și pe Arpagic deranja.

De geografie când a aflat,
Rău i s-a făcut,
Fiindcă hărțile nu i-au prea plăcut,
Dar acum trebuie să călătorească mult,
De Arpagic să se depărteze,
Viața să și-o salveze,
Căci e motan needucat,
Ce-l pândește neîncetat.

Dar la informatică as era,
Vai ce se mai pricepea!
Tastatura era caldă și crocantă
Ca o pâine proaspăt coaptă,
Doar cablurile la limbă-l pișcau puțin,
Mausurile-i semănau,
Verișori parcă-i erau.
Informatica-l va ajuta,
De Arpagic a scăpa.

Bachmatchi Denisa

Cățelii și cușca

Era o seară rece de decembrie. O ceață deasă se așeză blând, dar strajnic peste micul oraș de la marginea pădurii. Din hornurile caselor se ridica un fum gros care anunța căldura din interior. Să fii pe un astfel de drum, pe o astfel de vreme, ar fi fost un adevărat coșmar. Ce și-ar fi dorit oricine, era să fie în casă sub o pătură groasă, cu o carte bună și un ceai cald în timp ce focul șemineului se zbate sub povara flăcărilor.

Dintr-o dată, din ceața deasă, se ivi un cățeluș ce părea să nu mai reziste mult pe o astfel de vreme.

Alergând pe stradă, cățelușul cu blană scurtă și ochii negrii, se balansa când pe o parte, când pe alta.

Vântul se întetea, ceața era din ce în ce mai deasă, iar frigul din ce în ce mai puternic, iarna își spunea cuvântul.

Cățelul s-a oprit în fața cuștii unui dulău.

- Cu ce te pot ajuta, cățelule?
- Afară este foarte frig și ...
- Spune mai repede, că afară-i frig și doresc să mă întorc la culcușul meu.
- Doresc să vă cer găzduire.
- Ce-mi oferi în schimb?
- Nu am nimic.
- Atunci nu te pot ajuta. La mine nu e loc pentru doi căței.

Cățelul a plecat trist, însă pe drum a întâlnit o fată ce l-a primit în casa ei.

În bătaia penitei

Mihaela Burdea

În Izotopia

Suntem în anul 3001, cred. Nu îmi mai aduc aminte calculul exact după care măsuram timpul. Tot ceea ce știu este că am supraviețuit apocalipsei, iar acum mă aflu pe o planetă mare. Aici oamenii sunt foarte scunzi, au tentacule în loc de brațe și ochii bulbucăți, pielea lor era mov. Cred că sunt niște extraterestrii, iar eu mă simt ca o ciudată printre ei. Mi-am făcut curaj și m-am apropiat de unul dintre ei.

- Aici ești în Izotopia, iar noi suntem izotopi. Am trăit cu voi pe pământ înainte de apocalipsă, dar eram atât de mici, că nu ne-ați observat.

- Cât de mici?

- Pe pământ eram cât o furnică, iar aici ne poți vedea, pentru că suntem pe planeta celor mici.

Am rămas uimită. Micul izotop s-a oferit să-mi arate împrejurimile și să îmi povestească despre neamul lor. Izotopii nu au casă, dar au un conducător, Izoland și vorbesc toate limbile în afară de mandarină. Planeta lor era foarte veselă.

Dacă ai fi supraviețuit apocalipsei sunt convinsă că ți-ai fi dorit să fii aici cu mine.

Răzvan Simion

Cea mai mare dorință

Era o zi de iarnă, afară era zăpadă. Copiii se jucau afară, făceau oameni de zăpadă, se dădeau cu sania ...

Se apropia seara. Cerul era gri, peste tot era alb, un peisaj mirific. Dorința mea era să îl văd pe Moș Crăciun. Eram lângă geam în acel moment când s-a auzit „Ho, ho, ho, ho!”

Am mers în salon. Acolo era Moș Crăciun. Servea o prăjitură.

- Crăciun fericit! mi-a spus.

- De mult aștept să te văd, i-am răspuns eu.

Spunând acest lucru l-am luat în brațe. Între timp a venit și sora mea. L-am invitat pe Moș Crăciun să vină și anul următor.

Raluca Tău

Triunghiul Bermundelor

Fragment

Probabil majoritatea oamenilor de pe Terra cred că întreaga suprafață a pământului a fost descoperită.

Sunt ridicate milioane de întrebări asupra disparițiilor neașteptate a vapoarelor și avioanelor deasupra oceanelor, dar și a oamenilor în locuri nepopulate. Am decis să încerc să rezolv aceste mistere și mi-am rezervat un loc pe un vas de croazieră care avea să treacă printr-o zonă renumită pentru disparițiile vaselor în Oceanul Atlantic, Triunghiul Bermundelor.

Era o zi noroasă și se aștepta o călătorie agitată, dar mi-am luat inima în dinți și am urcat pe vapor. Călătoria decurgea bine, valurile spumoase loveau vasul producând un ușor balans.

În bătaia penitei

Deodată toți oamenii încep să fie agitați, iar sistemele ambarcațiunilor s-au declanșat. Vaporul era cuprins de panică. Căpitanul anunță printr-o portavoce că sistemele de navigație nu funcționează și că ne apropiem de o furtună cumplită. Totul era întunecat și o ceață densă s-a năpustit peste vapor.

Furtuna se pierde într-un final, iar vasul nostru reușește să-i țină piept. Constat un lucru foarte ciudat, ceasul pe care-l port la mână indică ora 3:10 pm, iar cu câteva minute în urmă arăta cu totul altă oră, iar eu nu eram singura care a constatat acest lucru. Ceasul indică acum 3:13 pm, iar cerul pare a fi un infern de foc. Soarele este acoperit într-o fracțiune de secundă de o sferă neagră ce cauzează beznă.

Ciudat e faptul că după trei minute totul reveni la normal și ceasul arăta din nou 3:10 pm. Cu toții eram copleșiți de situație și nu știam cum să acționăm. Niște sunete puternice ne distrag atenția și undeva în depărtare vedem niște specimene marine nemaiîntâlnite, nedescoperite vreodată. Nu trecu mult și aveam să vedem iar spectacolul ceresc ce va aduce întunericul peste noi.

Acum am înțeles că Triunghiul Bermundelor este o buclă temporală ce se repeta la nesfârșit la fiecare trei minute.

Zile în șir încercam să navigăm spre o ieșire din acest loc, dar fără rezultat. ...

Mario Marcu Mihăilă

Toamna, o zână a naturii

Era o zi de toamnă splendidă, păsările zburau, pomii își legăneau coroanele, iar eu prin curiozitatea mea m-am decis să văd cum se desfășoară o zi autumnală în aer liber, de la prima oră până târziu în noapte.

Mi-am luat caietele de notițe, un creion și am ieșit în lumea liberă și sălbatică a naturii. Am pornit să mă plimb după-amiaza peste tot, căutând imaginea perfect pictată a naturii în rame de copaci uscați și cheli.

M-am plimbat și am traversat șiruri de copaci până ce perfectul peisaj mi s-a ivit în față. Undeva prin mijlocul nicăieriului se afla acel tablou al naturii pictat cu atenție. Mi-am deschis caietele și am început să notez. Nici nu am știut cu ce să încep. M-am axat într-un final pe obiectele cele mai înalte, terminând cu cele mai mici. Dealurile acestei opere erau foarte înalte și presărate de praful alb al aerului în vârfuli. Norii jucau un rol important în această operă artistică, aceștia erau ca și o vată de zahăr, începând din nimic și terminându-se cu formele pe care natura le-a oferit în dar. Copacii aceste opere erau ca niște soldați aliniați perfect unul după celălalt. Viețuitoarele sunt niște mici pete de culoare în această operă care după răsăritul soarelui au prins viață ca mai apoi regina nopții le readucă la tăcere.

Râurile le pot asemăna cu lacrimile naturii după admirarea propriei opere artistice.

Cu toate ce am văzut și tot ce am notat, pot spune toamna este o zână a naturii ce pictează cele mai uluitoare opere artistice, iar noi suntem admiratorii operelor dânzei.

Andra Ionela Ghitta

Invazia extraterestrilor

Fragment

Într-o seară de toamnă stăteam în camera mea și citeam o carte. Din când în când mă uitam pe fereastră. Era liniște. M-au uitat din nou pe fereastră, nimic. Citeam în continuare, nimic și totuși ceva mă apăsa greu și nu înțelegeam ce.

În bătaia peniței

M-am uitat din nou pe geam și am văzut mai multe lumini apropiindu-se de casa mea. Cu cât se apropiau mai mult am observat că luminițele erau niște făpturi ciudate, nemaiîntâlnite. Sigur erau extraterestre.

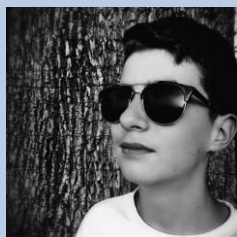
Am alungat orice teamă, mi-am luat familia și ne-am pregătit să fugim la un sediu special.

...

Alin Mîrza

Vânătorul de troli

Filă de jurnal - Fragment

30 aprilie 2249

Este o zi frumoasă de primăvară, însă are loc o luptă între trolul Balar și Changigar sub podul care face legătura între orașul Arcadian și exteriorul acestuia. Podul se afla deasupra unui canal. Sub pod se afla apă doar când ploua.

În urma bătăiei dintre cei doi troli, Balar, trolul cel rău a ieșit biruitor, omorându-l pe Changigar, trolul bun ce deținea amuleta vânătorului.

Trolii dacă intrau în contact cu lumina se transformau în stană de piatră.

...

Jim, în timp ce mergea către școală a fost strigat de amuleta magică ce a găsit-o între pietre, Probabil pietrele erau troli rătăciți în lumină. Amuleta îi oferea lui Jim, când era invocată, un scut protector și o sabie pentru luptă.

Jim a aflat de la Dral, un alt trol că Balar l-a omorât pe Changigar și a pornit spre arena eroilor spre a-l înfrunta.

Ajutat de Dral, Blinky, Argh și alți doi prieteni, dar și de amuleta magică, l-a doborât pe Balar.

Ionuț Găman

Ultima zi pe pământ și prima pe Lost Hope

Ora 8:30, Los Angeles, SUA. Omenirea se străduia să supraviețuiască, iar singura șansă de a supraviețui era plecarea pe o altă planetă cu Nova 253, singura rachetă capabilă să ducă 50000000 de oameni pe planeta Lost Hope, descoperită de curând și ar părea să îndeplinească toate condițiile necesare de viață.

Îmbarcarea a fost terminată în trei zile și jumătate, iar numărătoarea inversă era pe cale să înceapă.

Cel mai mare experiment al lumii moderne a avut succes, iar omenirea a mai primit o șansă.

La sosirea pe planetă, un robot a fost trimis să măsoare temperatura, cantitatea de oxigen și cel mai important, existența apei. Rezultatele au fost pozitive.

Un grup de 150-200 de persoane, printre care și eu, am plecat în explorare. Planeta nu arăta precum Terra, așa cum eram obișnuiți, parcă era cuprinsă de un virus ce înghițea tot ce este frumos.

Dintr-o dată am văzut în depărtare o siluetă și am crezut că este om sau ceva asemănător. Ar fi fost o mare descoperire, dar când ne-am apropiat am observat că făptura era cuprinsă de o boală. Pielea-i era închisă la culoare și avea haine zdrențuite. Când ne-a văzut, ne-a atacat. Împreună cu 5 băieți l-am doborât.

Am înțeles că această planetă a fost cândva locuită, dar acum se află sub influența unor forțe malefice, iar noi trebuie să o cucerim pentru a supraviețui.

În bătaia penitei

Diana-Corina Cherșa

Surâs pasager

Întâlnirile cu ea îi aduceau o liniște sufletească, o pace interioară.

I se întâmpla uneori să caute ochii și zâmbetul cald al femeii. Nu știa de ce, dar se simțea bine văzând-o. Surâsul ei ascuns într-un univers de vorbe calde, emana cu toată făptura bunătate și calm. Viața îi adusese ocazia de admira un surâs, o clipă de fericire !

Nu știa de ce, dar se simțea bine văzând-o. Rătăcea uneori zile întregi, doar pentru a-i vorbi, a se plimba alături de ea.

Universul lui era redus, clipele lui de fericire zburaseră spre cer și nu le mai putea cere înapoi. De aceea, acum se bucura de orice clipă trăită, orice zâmbet, orice cuvânt, orice, orice.....

Zâmbetul de-o clipă, zărit într-o zi ploioasă îl făcea să simtă că trăiește. Seninătatea surâsului ei îi făcea viața mai ușoară, amărăciunea din suflet se topea și pășea mai încerczător.

O vedea trecând, dar nu reușea să îi mulțumescă pentru felul în care îi schimbase existența. Nu-i venea să creadă că se agățase de un surâs pasager !!! Și totuși se refugia din când în când, apreciind darurile vieții.

Diana-Corina Cherșa

Venusiana 2030

(proză SF)

Victoria (Tori) era în concediu de două zile. Abia își băuse cafeaua când fonomatul sună strident pentru noi mesaje. Trebuia să ridice niște reviste tipărite iar pentru unul din ele i se cerea să adauge semnătură electronică.

O clipă se gândi de la cine ar putea fi. Rude nu mai avea, iar întâlnirile cu prietenii se înscriau cu acordul ei vocal tot în format electronic pe intel-fonic. Îi era greu să accepte adăugarea semnăturii fără să știe de unde venea. Își consultă inel-fonul la extra activități vocale sau alte note, dar nu i se arată nimic. Apăsă pe căsuța semnăturii și plicul ieși pe măsura de corespondență.

Numele ei era scris cu majuscule, iar expeditorul era NASA. În trei rânduri i se comunica faptul că a fost aleasă în programul „Venusiana 2030”, era a cincea membră a grupului de astronauți.

Aplicase la program în urmă cu două luni, mai mult de curiozitate. Avea doar o săptămână să se pregătească.

Tori era asistent de cercetare în geologie de aproape 5 ani. Conferințele ținute de ea aveau auditori peste numărul permis. Blogul ei personal prezentat acum și pe intel-fonic, îi aduse statutul de mică vedetă pe toate platformele.

Rămasă singură după moartea păriților, fără nici o rudă lângă ea, participa la toate conferințele și muncea doar pentru a nu se plânge de singurătate.

Hiperplasama oferea programe speciale pentru persoane singure și apoi mai erau și excursiile de recreere și tabere de adaptare și supraviețuire în sălbăticie.

Să zboare spre Venus a fost visul ei, iar acum se împlinise ! Suprafața aceea roșiatică, fenomenele naturale cu descărcări, era ceva ce o atrăsese de mult timp. Omenirea ajunsese departe, doar despre Venus erau prea puține informații iar Tori se simțea datoră să aducă tot ce era necesar pentru a cunoaște mai bine această planetă.

Va urma

În bătaia peniței

Redacția vă dorește
SĂRBĂTORI
BINECUVÂNTATE
și
un An Nou bogat!